

Sygn. akt I CK 817/04

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku E. K.

przy uczestnictwie D. K. i L. W.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2005 r.,

na skutek kasacji wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 5 sierpnia 2004 r., sygn. akt V Ca .../04,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2004 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w W.

W kasacji wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie prawa materialnego – art. 945 § 1 pkt 2 k.c., naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. i wносиła o uchylenie orzeczeń Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie mają zastosowanie przepisy dotyczące kasacji w wersji redakcyjnej i numeracji obowiązującej przed dniem 6 lutego 2005 r. (art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 13, poz. 98).

Zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżący obowiązany jest przedstawić w kasacji okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie, czyli wskazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo, że orzeczenie oczywiście narusza prawo lub zachodzi nieważność postępowania. Okoliczności z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. mają charakter kwalifikowany (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie wystarczy powołać się na uzasadnienie związane z podstawami kasacyjnymi. Należy przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie kasacji do rozpoznania. Tymczasem w sprawie skarżąca ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że orzeczenia Sądów obu instancji rażąco naruszają prawo (art. 233 § 1 k.p.c. i art. 945 § 1 i 2 k.c.). W razie powołania się na przesłankę wskazaną w art. 393 § 2 *in principio* k.p.c., skarżący powinien jednak przytoczyć argumenty świadczące, jego zdaniem, o tym, że naruszenie prawa nosi znamiona oczywistości. Pojęcie

„oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że określone przepisy zostały naruszone w sposób zauważalny bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r., II UK 163/02, OSNAPiUS 2003, nr 18 – wkładka, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2004 r., I CZ 164/03, nie publ.).

Określony w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji należy do wymagań dotyczących tylko kasacji jako szczególnego środka odwoławczego. Wykazanie tych okoliczności umożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny czy nie zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 k.p.c.). Bez tych argumentów, nawiązujących wprost do treści art. 393, kasacja byłaby środkiem odwoławczym niepełnym, a selekcja wnoszonych kasacji, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach badania wstępnego – nazbyt dowolna. Dlatego też nieprzedstawienie tych okoliczności skutkuje odrzuceniem kasacji *a limine*, a zatem bez wzywania skarżącego do usunięcia istniejącej wady kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51 oraz z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52).

Z tych względów, na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił kasację.